

Arrest

nr. 120 837 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 12 februari 2014, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, H. J. (...), bent een eenentwintigjarige sjiitische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren in de wijk Bekrabad in de stad Herat in de gelijknamige provincie. U woonde daar met uw ouders, broer en zus. Toen u ongeveer twaalf jaar oud was kwamen uw grootvader en grootmoeder langs moederskant bij jullie wonen. Uw moeder is oorspronkelijk soennitisch, afkomstig van het dorp Qalanaw in het gelijknamige district in de provincie Badghis. Na haar huwelijk met uw vader, een sjiiet, bekeerde zij zich. Uw grootvader volgde haar voorbeeld. Uw grootmoeder bleef soenniet, hetgeen voor problemen zorgde tussen uw grootmoeder en uw grootvader en zij een tweetal jaar voor uw vertrek uit Afghanistan

bij de broer van uw grootvader, Mullah Ahmad Shah, ging wonen. U bent niet naar school geweest en bent bijgevolg analfabeet. Uw vader is spoorloos verdwenen, over uw moeder heeft u geen nieuws meer. U had het laatste contact met een familielid toen u net in Griekenland arriveerde, zo een zes jaar geleden.

U verliet Afghanistan vanwege problemen met de oom (Mullah Ahmad Shah) en de neven (Daoud) van uw moeder omdat zij niet akkoord gingen met de bekering van uw moeder en uw grootvader, de vader van Mullah Ahmad Shah. Een aantal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, gingen uw vader en uw broer Farhad naar Kaboel. Zij kwamen niet meer terug. Op een dag stonden de oom en de neven van uw moeder voor de deur in Herat. Zij vroegen uw grootvader mee te gaan naar Qalanaw met het excuus om de gronden te bespreken. U en uw moeder vergezelden hen. Daar aangekomen kregen jullie te horen dat zij, Mullah Ahmad Shah en zijn zoon Daoud, verantwoordelijk waren voor de verdwijning van uw vader en broer. Zij gingen er niet mee akkoord dat uw moeder en uw grootvader zich hadden bekeerd tot het sjiisme. Vervolgens werd uw grootvader neergeschoten. Toen zij een poging ondernamen u te doden, kwam uw moeder tussenbeide en slaagde u erin te ontsnappen en naar Herat te vluchten. Daar aangekomen zei uw oom langs vaderskant, die in Iran woont maar verschillende winkels bezit in Herat, en de huiseigenaar Nasir, dat het beter was voor u om Afghanistan te verlaten. Eind 2007 verliet u uw geboorteland. U bleef vier jaar in Griekenland en reisde vervolgens door naar België waar u op 13 oktober 2011 arriveerde en de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U legt immers geen enkel concreet bewijs voor van de feiten die de kern van uw asielrelaas vormen én uw verklaringen zijn onvoldoende overtuigend om op zich bewijs te vormen.

De problemen die aan de basis van uw asielaanvraag liggen, werden veroorzaakt door de bekering van uw moeder en uw grootvader tot het sjiisme (CGVS pp.4,9). De broer van uw grootvader (Mullah Ahmad Shah) en zijn zoon (Daoud) zouden omwille van deze religieuze onenigheid verantwoordelijk zijn voor de verdwijning van uw vader en uw broer. Verder zouden zij uw grootvader hebben neergeschoten en gepoogd hebben u aan te vallen. Indien de bekering tot het sjiisme de aanleiding vormde tot deze ingrijpende gebeurtenissen, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u bevattelijk en doorleefd kan vertellen over de bekering van uw moeder en grootvader en de invloed die deze keuze had op uw leven en de relaties binnen de familie. **Uw verklaringen zijn echter bijzonder vaag.**

Hoewel uw verklaringen over de reactie van de familie van uw moeder op haar bekering en die van uw grootvader – de verdwijning van uw broer en vader, de moord op uw grootvader en de poging om u te vermoorden – er lijken op te wijzen dat een bekering van het soennisme naar het sjiisme sterk veroordeeld wordt in Afghanistan, blijkt dat u bitter weinig weet over de redenen waarom uw moeder en grootvader zich bekeerden en hoe deze bekering invloed uitoefende op uw leven. Zo verklaart u dat u niet weet waarom uw grootvader zich bekeerde en dat u niets wist over de bekering van uw moeder (CGVS p.8). U weet evenmin wanneer uw grootvader zich bekeerde (CGVS p.8). Bovendien zijn uw verklaringen over de manier waarop men zich bekeert, erg vaag. U geeft aan niet te weten welke rituelen en ceremonies bij zo een bekering aan bod komen (CGVS p.9). U denkt dat zo een persoon naar de mullah in de moskee moet (CGVS p.9) en verklaart dat sjiieten in tegenstelling tot soennieten met open handen bidden en dat je deze handeling als bekeerling moet overnemen (CGVS p.8). Aangezien een bekering van het soennisme naar het sjiisme in Afghanistan uitzonderlijk is en u verklaart dat al uw problemen veroorzaakt werden door de bekering van uw moeder en uw grootvader, is het niet aannemelijk dat u zich niet beter bewust bent van de manier waarop deze bekering zich voltrok. Bovendien verklaart u dat uw grootmoeder niet akkoord ging met de bekering van uw grootvader en daarom uiteindelijk, na een aantal jaren bij jullie in Herat te hebben gewoond, terugkeerde naar Qalanaw terwijl uw grootvader bij jullie bleef wonen (CGVS pp.8,9). Voor deze in de Afgaanse context uiterst uitzonderlijke situatie dat een oudere vrouw ervoor kiest – en toegelaten wordt - gescheiden van haar man te leven vanwege religieuze meningsverschillen, kan van u een uitgebreide uitleg verwacht

worden. Uw verklaringen beperken zich echter tot de uitleg dat uw grootouders elke dag ruzie hadden en dat uw grootmoeder daarom besliste apart te gaan wonen (CGVS pp.7,8). Op de vraag of het mogelijk is dat een man zich bekeert en dat zijn echtgenote soennitisch blijft, antwoordt u dat u dit niet weet (CGVS p.8). Wanneer gepolst wordt naar de relatie tussen uw moeder en uw grootmoeder, geeft u aan dat hun relatie was zoals elke relatie tussen moeder en dochter en dat er geen serieuze problemen waren omwille van religie (CGVS p.10). Deze verklaringen staan in schril contrast met de gebeurtenissen voor uw vertrek waarbij bijna uw hele gezin wordt aangepakt, vanwege de bekering tot een andere religie. Omwille van voorgaande redenen, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de bekering van uw moeder en uw grootvader tot het sjiisme en de kwaadaardige reactie hierop van de oom en de neef van uw moeder.

Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de bekering van uw moeder en uw grootvader, wordt uw relaas over de problemen die hier het gevolg van waren – de verdwijning van uw vader en broer, de moord op uw grootvader en de poging om u te vermoorden – eveneens ongeloofwaardig geacht. Dit wordt bevestigd door onderstaande elementen.

Het is opmerkelijk dat u verklaart vóór dit incident nooit problemen te hebben ondervonden met Mullah Ahmad Shah en Daoud (CGVS p.13) en dat u niets weet over de reactie van Mullah Ahmad Shah op de beslissing van uw grootvader om zijn dochter aan een sjiit uit te huwelijken (CGVS p.10) maar dan opeens, zoveel jaren na de bekering van uw moeder en uw grootvader, het slachtoffer wordt van een grote wraakactie, zonder dat daar enige aanleiding toe was.

Daarnaast getuigen uw verklaringen over de situatie van uw moeder na het incident van een groot gebrek aan betrokkenheid, waardoor het weinig aannemelijk is dat u uw moeder daadwerkelijk achterliet bij haar oom en neef nadat uw grootvader werd doodgeschoten en u werd geïsoleerd. Wanneer u gevraagd wordt of u hulp probeerde te vinden nadat u erin slaagde te ontsnappen en uw moeder nog steeds op de plaats van het incident werd vastgehouden, verklaart u dat u niets deed en meteen in de truck kroop om zo het dorp te ontvluchten (CGVS p.6). U verklaart evenmin de politie of andere instanties te hebben ingelicht over de situatie (CGVS pp.6,7). De reden waarom u niet naar de overheid ging, is dat de Mullah Ahmad Shah goede contacten zou onderhouden met de overheid (CGVS p.7). Deze verklaring is niet overtuigend, aangezien u niet weet op welke manier hij banden had met de overheid en niets over zijn positie kan vertellen (CGVS p.9). U verklaart enkel dat Mullah Ahmad Shah op de weg van Herat naar Qalanaw aangesproken werd met de titel van commandant (CGVS p.9). Op de vraag of er iemand naar de overheid ging om de problemen met uw moeder – over wie u niets meer heeft vernomen heeft nadat u Qalanaw verliet –, antwoordt u dat denkt van niet, dat niemand van uw familie zich nog in Afghanistan bevindt, behalve een oom en dat u niet weet of deze iets ondernomen heeft of niet (CGVS p.11). Het is niet aannemelijk dat u geen pogingen ondernam om informatie te vergaren over de situatie van uw moeder én dat u niet weet of iemand hulp heeft gezocht om haar terug te vinden.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u Mullah Shah Ahmad en zijn zoon Daoud vreest omdat zij niet akkoord waren met de bekering van uw moeder en uw grootvader en daarom uw vader en broer lieten verdwijnen en uw grootvader doodden, omdat uw verklaringen hieromtrent vaag en niet aannemelijk zijn. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

U legt geen documenten voor die bovenstaande appreciatie kunnen wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from

Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Herat te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

Herat-stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 33.1 van de Conventie van Genève en van artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag.

Verzoeker voert aan dat ontbreken van stukken niet als argument kan dienen dat het relaas ongeloofwaardig is. Bovendien was hij slechts vijftien jaar oud toen hij Afghanistan verliet, was hij getraumatiseerd en kon hij niet voorzien dat hij bewijzen diende mee te nemen ter staving van een latere asielaanvraag. Hij stelt met betrekking tot de bekering van zijn familieleden dat hij deze niet meegemaakt heeft aangezien hij toen nog niet geboren was. Hij heeft sinds zijn twaalfde ervaren wat dit betekende, toen zijn grootouders bij zijn ouders introkken. Hij stelt dat hij niets weet over de wijze waarop men zich bekeert, aangezien hij toen nog niet geboren was en de bekering van zijn moeder en zijn grootvader niet heeft meegemaakt. Het is dus niet onlogisch en evenmin ongeloofwaardig dat hij geen kennis heeft over de rituelen en ceremonies. Het is niet omdat zijn relaas uitzonderlijk lijkt – een bekering van het soenisme tot het sjiisme – dat het niet waar is. Verzoeker vermocht als vijftienjarige hier geen vragen over te stellen. Verzoeker verklaarde dat er geen zichtbare problemen waren tussen de moeder en de grootmoeder. Hij zei in het interview ook dat hij niet wist wat er achter zijn rug gebeurde. Deze verklaring wordt niet mee opgenomen in de bestreden beslissing. Verder zou de bestreden beslissing foutief vermelden dat de grootvader beslist zou hebben zijn dochter uit te huwelijken aan een sjiïet, het was in tegendeel een huwelijk met onderlinge toestemming. Volgens de commissaris-generaal was er geen aanleiding voor de wraakactie. Het feit dat de grootmoeder weg ging van haar echtgenoot en bij Mullah Ahmad Shah ging wonen, was aanleiding genoeg voor Mullah Ahmad Shah om in actie te schieten. Het feit dat verzoeker niets heeft ondernomen tegen zijn belagers heeft te maken met het feit dat de zoon Daoud van Mullah Ahmad Shah vermoedelijk voor de overheid werkte en verzoeker vreesde dat hij daarom niet zou verder geholpen worden door de politie. Verzoeker heeft wel degelijk gepoogd zijn moeder te redden en zich over haar te informeren. Hij verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p. 6) dat hij na zijn vlucht naar Herat ging om er bij de huiseigenaar Nasar Ahmad en zijn oom te spreken over het incident in Qalanaw. Deze zeiden dat er niets kon worden ondernomen omdat Daoud vermoedelijk voor de overheid werkte. Toen verzoekers oom hem in Griekenland contacteerde, vroeg hij hem wat er nog gebeurd was, deze zei hem dat Daoud naar het huis in Herat was gegaan en hem zocht. De moeder en de grootvader zouden in Qalanaw wonen.

Met betrekking tot artikel 3 EVRM, artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag, verwijst verzoeker naar tal van incidenten waarbij er toch tal van incidenten voorvallen waarbij burgers omkomen met betrekking tot Herat.

2.2. Stukken

Ter terechtzitting van 12 februari 2014 legt de verwerende partij een aanvullende nota neer die ze eerst ter kennis bracht op 11 februari 2014. Met het oog op de vrijwaring van de rechten van verdediging werd de behandeling van de zaak uitgesteld naar de terechtzitting van 26 februari 2014.

2.3. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.1. Nopens de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing steunt op de motivering dat verzoeker geen enkel concreet bewijs voorlegt van de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen en dat zijn verklaringen onvoldoende overtuigend zijn om op zich een bewijs te vormen; verzoekers verklaringen over de bekering van zijn moeder en zijn grootvader tot het sjiisme zijn bijzonder vaag. De bestreden beslissing steunt op de volgende motivering:

- hoewel de verklaringen over de reactie van de familie van zijn moeder op haar bekering en die van de grootvader erop wijzen dat een bekering van het soenisme naar het sjiisme sterk veroordeeld wordt in Afghanistan, blijkt verzoeker zeer weinig te weten over de redenen waarom zijn moeder en zijn grootvader zich bekeerden;
- verzoekers verklaringen over de manier waarop men zich bekeert zijn erg vaag. Hij weet niet welke ceremonies er bij een bekering aan bod komen. Hij denkt dat een persoon naar de Mullah in de moskee moet en hij verklaart dat sjiieten in tegenstelling tot soennieten met open handen bidden en dat dit als bekeerling moet worden overgenomen. Gelet op het uitzonderlijke karakter van zulk een bekering en verzoeker verklaart dat al zijn problemen werden veroorzaakt door de bekering van zijn moeder en zijn grootvader, is het niet aannemelijk dat verzoeker zich niet beter bewust is van de manier waarop deze bekering zich voltrok;
- verzoeker verklaarde dat zijn grootmoeder die niet akkoord ging met de bekering van zijn grootvader en na een aantal jaren terugkeerde naar Qalanaw terwijl de grootvader bij verzoekers familie bleef wonen. Gelet op de in Afgaanse context zeer uitzonderlijke gebeurtenis dat een oudere vrouw ervoor kiest en toegelaten wordt gescheiden van haar man te leven vanwege religieuze meningsverschillen, kan van verzoeker een uitgebreide uitleg verwacht worden. Verzoeker beperkt zich echter tot de uitleg dat zijn ouders ruzieden en de grootmoeder daarom besliste apart te gaan wonen; op de vraag of het mogelijk is dat de man zich bekeert en dat zijn echtgenote soenitisch blijft, antwoordde verzoeker dat hij dit niet weet;
- gevraagd naar de relatie tussen verzoekers moeder en zijn grootmoeder, verklaart verzoeker dat deze relatie normaal was en dat er geen problemen waren omwille van religie. Deze verklaringen staan in schril contrast met de gebeurtenissen voor verzoekers vertrek waarbij bijna zijn hele gezin werd aangepakt vanwege de bekering tot een andere religie.

Op basis hiervan wordt geen geloof gehecht aan de verklaringen over de bekering van zijn moeder en zijn grootvader, ten gevolge van waarvan eveneens de verdwijning van verzoekers vader en broer, de

moord op zijn grootvader en de poging om verzoeker te vermoorden, eveneens ongeloofwaardig worden geacht. Dit wordt bevestigd door volgende vaststellingen:

- verzoeker verklaarde dat er voor dit incident nooit problemen waren met Mullah Ahmad Shah en Daoud en dat hij niets weet over de reactie van Mullah Ahmad Shah op de beslissing van zijn grootvader om zijn dochter aan een sjiïet uit te huwelijken. Het wordt dan ook niet aannemelijk geacht dat, jaren na de bekering van zijn moeder en grootvader, verzoeker plots het slachtoffer wordt van een grote wraakactie;
- verzoekers reactie op de situatie van zijn moeder na het incident, getuigt van een groot gebrek aan betrokkenheid, waardoor het weinig aannemelijk is dat hij zijn moeder heeft achtergelaten bij haar oom en neef nadat verzoekers grootvader werd doodgeschoten en verzoeker geviseerd werd. Op de vraag of verzoeker hulp probeerde te vinden nadat hij erin slaagde te ontsnappen en zijn moeder nog steeds werd vastgehouden, verklaarde verzoeker dat hij niets deed en meteen het dorp ontvluchtte. Evenmin lichtte hij de politie en/of andere instanties in over de situatie;
- verzoeker verklaarde dat hij geen hulp zocht omdat Mullah Ahmad Shah goede contacten zou onderhouden met de overheid. Deze verklaring is niet overtuigend, aangezien verzoeker dit op geen enkele wijze kan toelichten. Hij verklaarde enkel dat Mullah Ahmad Shah op de weg van Herat naar Qalanaw aangesproken werd met de titel van commandant;
- verzoeker weet niet wat de situatie was van zijn moeder en ondernam geen pogingen om informatie te vergaren. Hij weet zelfs niet of iemand hulp heeft gezocht om haar terug te vinden.

Op grond van deze verklaringen wordt door de commissaris-generaal besloten dat verzoekers verklaringen zodanig vaag en niet aannemelijk zijn dat niet is aangetoond dat hij een gegronde vrees voor vervolging, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker opmerkt dat hij de bekering van zijn familieleden niet zelf heeft meegemaakt, aangezien hij toen nog niet geboren was en dat er thuis niet over gesproken werd en dat het dus niet onlogisch is dat hij niet in detail kan treden over de bekering van zijn moeder en grootvader en de rituelen en ceremonie die hieraan verbonden zijn, dat hij als 15-jarige en minderjarig kind in Afghanistan geen vragen mocht/kon stellen aan zijn familie over de hele situatie, stelt de Raad vast dat aangenomen kan worden dat verzoeker niet elk detail van de bekering van zijn moeder en grootvader kent, doch niet dat hij op geen enkel van deze vragen een antwoord kan geven. Van verzoeker, die stelt dat hij vreest voor zijn leven omwille van de bekering van zijn moeder en grootvader tot het sjiïsme, kan in redelijkheid worden verwacht dat hij zich hierover inlicht en dat hij bevattelijk en doorleefd kan vertellen over de invloed die deze bekering had op zijn leven en de relaties binnen zijn familie. Zijn gebrek aan kennis betreft de kern van zijn asielrelaas en brengt de geloofwaardigheid van het relaas ernstig in het gedrang. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld dat een bekering van het soenisme naar het sjiïsme in Afghanistan dermate uitzonderlijk is dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet beter bewust is van de manier waarop deze bekering zich voltrok, te meer al zijn problemen precies veroorzaakt werden door deze bekering.

Waar verzoeker stelt dat zijn grootvader niet had beslist om zijn dochter aan een sjiïet uit te huwelijken zoals vermeld in de bestreden beslissing; het huwelijk tussen zijn beide ouders was met wederzijdse toestemming (zie gehoorverslag CGVS, p. 10), beperkt verzoeker zich tot een post-factum verklaring, die geen afbreuk doet aan het eigenlijke motief, met name dat verzoeker niets weet over de reactie van Mullah Ahmad Shah op het huwelijk van verzoekers moeder met een sjiïet. Waar verzoeker verder stelt dat het feit dat zijn grootmoeder weg van haar echtgenoot, bij Mullah Ahmad Shah was gaan wonen, aanleiding genoeg was voor Mullah Ahmad Shah en zijn zoon om in actie te schieten, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat het opmerkelijk is dat Mullah Ahmad Shah en zijn zoon Daoud opeens, zoveel jaren na de bekering van verzoekers moeder en zijn grootvader tot het sjiïsme, overgingen tot dergelijke drastische represailles (waarbij verzoekers grootvader om het leven werd gebracht en verzoekers vader en broer verdwenen), enkel omdat verzoekers grootmoeder haar echtgenoot had verlaten. Te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat er zich voordien nooit problemen hadden voorgedaan met Mullah Ahmad Shah en diens zoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), en verzoeker evenmin op de hoogte bleek te zijn van de (al dan niet negatieve) reactie van Mullah Ahmad Shah op het religieus gemengde huwelijk van zijn ouders en de bekering van zijn moeder en grootvader tot het sjiïsme (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Waar verzoeker aanvoert dat hij in Qalanaw of Herat zelf niets ondernam tegen zijn belagers omdat de zoon van Mullah Ahmad Shah, Daoud (en niet Mullah Ahmad Shah zelf zoals in het verslag staat) vermoedelijk voor de overheid werkte en hij wist dat hij daarom niet verder geholpen zou worden, moet worden vastgesteld dat verzoekers beweringen hieromtrent louter gebaseerd zijn op 'vermoedens'. Verzoeker kon op geen enkele manier verduidelijken welke banden zijn belagers precies hadden met de

overheid (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 9). Verzoeker verklaarde tijdens het interview dat hij, nadat hij gevlucht was, naar Herat ging en er met de huiseigenaar N. A. en zijn oom sprak over het incident in Qalanaw. Deze zeiden hem dat hij niets kon ondernemen aangezien Daoud vermoedelijk voor de overheid werkte (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker verklaarde tijdens het interview tevens dat, nadat hij in Griekenland was aangekomen, zijn oom hem had gecontacteerd en hij toen vroeg wat er nog gebeurd was (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Verzoeker moest het antwoord schuldig blijven op de vraag of iemand naar de overheid ging om de problemen van zijn moeder aan te kaarten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen pogingen heeft ondernomen om informatie te vergaren over de situatie van zijn moeder, en dat hij evenmin weet of iemand hulp heeft gezocht om haar terug te vinden.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt. De vluchtelingenstatus wordt geweigerd.

2.3.2. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

In een tweede onderdeel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 3 van het EVRM, een schending van artikel 33.1 van het Vluchtelingenverdrag; en een schending van artikel 3.1 van het Anti-Folterverdrag. Verzoeker stelt dat hij riskeert slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM biedt dezelfde waarborgen als artikel 48/4 §2, b van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere feiten aan dan hetgeen reeds werd beoordeeld in het kader van het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging. Om dezelfde redenen als hoger gesteld, kan op basis van verzoekers asielaanvraag niet besloten worden tot een risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, of foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers verklaringen betreffende zijn herkomst in Afghanistan, wordt ten aanzien van verzoeker de veiligheidssituatie in de stad Herat beoordeeld.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan werd het rapport "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 6 augustus 2013 in aanmerking genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging van het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Er zijn nog steeds regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en er is een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze richtlijnen wordt echter geadviseerd om op basis van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hoewel blijkt dat de veiligheidssituatie sinds begin 2013 verslechterd is, blijkt er dat het geweldniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Uit de bijkomende veiligheidsanalyse door CEDOCA 'Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse' d.d. 21 maart 2013 blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, en het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven. Ook werd vastgesteld dat Herat bereikbaar is via de luchthaven van Herat en er tot op heden geen gewelddadige acties werden gemeld tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Met de persberichten waar verzoeker naar verwijst toont hij de onjuistheid van deze beoordeling niet aan.

Met een aanvullende nota ingediend op 11 februari 2014 legt de verwerende partij een nieuw verslag neer, genaamd "COI focus, Afghanistan, veiligheidssituatie-regionale analyse. Deel II: Noord-en West-Afghanistan". Ook uit dit rapport blijkt dat vooral overheidsfunctionarissen worden geviséerd en dat het geweld beperkt blijft. Er is geen sprake van een veralgemeende situatie van willekeurig geweld tegen burgers. De Raad weigert dan ook de subsidiaire bescherming.

Tenslotte nog, stelt de Raad vast dat, waar verzoeker de schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag aanvoert, deze verdragsbepaling een verbod bevat tot uitzetting of terugleiding met betrekking tot erkende vluchtelingen. Verzoeker is echter niet als vluchteling erkend zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd. Met betrekking tot

artikel 3 van het Anti-Folterverdrag brengt verzoeker geen elementen aan die niet reeds werden onderzocht in het kader van het onderzoek naar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT